

Találja ki, kissereti, Bettinéni!

Írta: **Mary Brenchley**

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Panna az iskolából hazafelé jövet imádta a környékük házait nézegetni. Az egyik házban lakott egy kutyas, amely ugatott, és fel-alá ugrált az ablakban. Egy másik háznál madarak csiripeltek a fán.

Aztán ott volt Betti néni háza. Betti néni Panna harmadik osztályos tanító nénije volt, és ő volt Panna kedvence. Panna mindig integetett Betti néninek, amikor látta, hogy a teraszon üldögél a székében. Betti néni mindig

barátos és vidám volt.

De ma üres volt a szék a teraszon. A ház csendesnek tűnt. Még Betti néni macskája, Gombóc is eltűnt.

Pannának eszébe jutott, hogy az édesanyja azt mondta, Betti néni beteg. Mindennap kezelésre jár a kórházba. Panna szomorú volt. Szeretett volna tenni valami kedveset Betti néniért. De mi legyen az?

Panna körbenézett, és látta, hogy a méhek virágról virágra repülnek. Ekkor támadt egy ötlete!

Panna hazaszaladt, és szedett egy rózsát a kertjéből. Visszament Betti néni házához, és a teraszra helyezte.

Másnap Panna egy napraforgót tett Betti

néni székére. Az azt követő napon pedig egy százszorszépet rakott a bejárati ajtaja mellé. Panna két héten át minden egyes nap hagyott egy virágot Betti néninek. Vigyázott, nehogy meglássák.

Egy napon hazafelé jövet Panna meglátta Betti nénit, amint a teraszon üldögél. Néhány virágot tartott a kezében.

„Panna – mondta Betti néni –, nézd a gyönyörű virágaimat! Valaki itt-hagyta nekem őket. Mindennap új virág várt rám, amikor hazaértem a kórházból.”

Panna mosolygott. „Tetszik tudni, ki volt?”

Betti néni visszamosolygott. „Bárki legyen is az, szeretném megköszönni neki.”

„Biztos olyan valaki, aki szereti Betti nénit!” – mondta Panna.

„Nos, örömmel vártam, hogy mindennap új virágra leljek – mondta Betti néni. – Az első virág a teraszon volt.”

„Gondolja, hogy a macskája tette oda?” – kérdezte Panna.

„Gombóc szeret meglepetéseket hozni nekem, de virágot még soha nem hagyott itt.” Betti néni nevetett. „És mi a helyzet azzal a virággal, amelyik a székemen volt?”

„Talán az a kutya volt, az utcából.” Panna még szélesebben mosolygott.

„És az, amelyik a bejárati ajtómnál várt?”

„Lehet, hogy a mókus vitte oda?”

„Jaj nekem – mondta Betti néni nevetve. – Nem tudtam, hogy ilyen sok kis teremtmény szeret engem! De az biztos, hogy a virágok segítettek különlegesnek érezni magam.”

Panna majd kicsattant a boldogságtól. Örült, hogy segített Betti néninek újra mosolyogni. ●

Azeredetitörténet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

ILLUSZTRÁCIÓ AZ ADOBE STOCK JÓVOLTÁBÓL